

När bara poesin duger

Ibland är det som om bara poesin duger. Allt annat känns för ordrikt, utsmyckat och överlastat. När tiden och tillvaron kräver ett stålbad av skärpa och klarhet. När man behöver både lindring och energi. Vad kan då vara bättre än poesi?

Det ska erkännas – jag är periodare. Ibland helt återhållsam, ser inte ens åt lyrikhyllorna. Så plötsligt går jag igång på några finstämda rader och så är man fast igen. Läser inte annat under en period. Längre var jag torsk på Verner Aspenström. Jag gillar hans pigga och överraskande ordvändningar av typen: ”Hund håller jag inte. Men träskor. De står vid dörren och skäller.” Sen kom det perioder med Kristina Lugn, Bodil Malmsten och Marie Lundquist. Wislawa Szymborska är en poet som Nobelpriset fick mig att upptäcka.

Just nu är jag inne i en period igen och nu är det Bruno K. Öijer som gäller. Jag läser ”Svart som silver” som en missbrukare. Suger i mig orden som vore de mina sista klunkar vin. Han säger att ingen kan råna oss på vår sorg. Han säger att var och en av oss måste kratta vårt eget mörker och att vi alla bär omkring på vår egen ljusskärva. Och jag vill så väldigt gärna tro honom. Det behövs ord som kan täta som vitmossa i dragiga innanfönster. Det behövs ord som kan öppna upp dörrar i instängda och syrefattiga rum. Då är det bara poesin som duger.

Jag tror att jag gillar poesin för att den vågar vara anspråksfull, klok och lite högtidlig. När mycket annat känns ytligt och light och när "pretto" är det värsta man kan anklaga någon för, då känns poesin som ett reservat för det allvarligt menade. Då kan poesin bli som en kyrka för oss som ingen kyrka har. Diktsamlingen som en självhjälpsbok. Något att vira runt sin frusna själ. Blir vi bättre människor av poesi och litteratur? Förmodligen inte. Det är inte det som är poängen. Det blir helt enkelt bara lite lättare att leva.

Om man som jag behöver en hel del energi i form av kulturupplevelser lever vi just nu i den bästa av världar. Östersund – förr en småstad, nu en kulturstad. Det känns som jag har köpt ett klippkort till Gamla teatern. Det har blivit mitt andra hem denna vinter. Ett kulturhus i ordets bästa bemärkelse vare sig det handlar om musik eller lyrik. Tänk om de anat detta, de hundratals frivilla nykterister som byggde upp detta kulturtempel, att vi långt senare skulle hänga i baren efter alla dessa kulturevenemang. Hade dom skrattat eller gråtit?

Som avslutning vill jag rekommendera en daglig dos poesi. Slå på radions P1 klockan 12.00 och du får då "Dagens dikt", det allra mest långlivade och livskraftiga programmet i tablån. 71 år gammalt i år. Varje dag en ny dikt. Varje dag nya ord att mota demonerna med. Strax efter kommer Luncheckot och ordningen är återställd igen. Lågkonjunktur, börsnoteringar och politiska utspel. Men först en dos poesi, så att vi står rustade för framtiden.